

In memoriam – ds. Piet Riemersma

(30 april 1920 Amsterdam – 13 juni 2016 Amersfoort)
Studeerde theologie (1942-1947) aan de Vrije Universiteit in Amsterdam.

Gereformeerd predikant in Vijfhuizen (Haarlemmermeer) 28 sept. 1947, Drachten 15 april 1951, Bennekom 15 april 1956, Leeuwarden-West 19 april 1959, Rotterdam-Alexanderstad 14 nov. 1965, Harlingen 15 sept. 1974, Nieuw-Loosdrecht 2 sept. 1979. Emeritus 1 sept. 1986.

Gehuwd op 13 sept. 1947 met Nicoline Adriana (Niek) de Gaay Fortman (1921-2015). Zij kregen drie zonen en een dochter.

Pieter Riemersma werd op 30 april 1920 op de Beukenweg 3^{III} in Amsterdam geboren, als tweede zoon in een gezin met drie kinderen en twee kerkelijk zeer betrokken ouders: Adrianus Riemersma, beambte bij de PTT, en Catharina Susanna Ros. Twee weken later werd hij in de Funenkerk gedoopt door ds. N.A. de Gaay Fortman (1845-1927), de grootvader van zijn latere echtgenote Niek de Gaay Fortman. Al van jongs af aan wilde hij predikant worden. Belangrijke geloofservaringen die dat verlangen opriepen, waren de wijze van vertellen van bijbelverhalen door juffrouw Michielsen in de tweede klas van de lagere school, het vele zingen van zijn moeder van psalmen en andere, geestelijke liederen tijdens het doen van het huishouden, en de indringende gebeden van zijn vader rond de maaltijden.

Op het Gereformeerd Gymnasium in Amsterdam leerde Piet Niek de Gaay Fortman kennen, op wie hij in de vijfde klas verliefd werd, met wie hij zich op 11 november 1942 verloofde en op 13 september 1947 trouwde en dus meer dan 75 jaar verbonden is geweest. De kerkelijke bevestiging werd geleid door dr. G.C. Berkouwer (1903-1996), bij wie hij ook belijdenis had gedaan en als tekst Spreuken 3:6 *Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden rechtmaken* meekreeg, een tekst die een leven lang met hem is meegegaan, en waarover hij zelf ook een aantal malen heeft gepreekt. Piet en Niek kregen vier kinderen, drie zonen: Peter (1948), Theo (1950), Nico (1954), en een dochter: Rienkje (1956). Hij was er buitengewoon trots op dat zijn derde zoon later ook predikant werd. In 1985 bevestigde de vader zijn zoon in Lekkerkerk in het ambt.

Piet studeerde van 1942-1947 theologie aan de Vrije Universiteit in Amsterdam, dus grotendeels in oorlogstijd. Omdat de VU als gevolg van de weigering van studenten en docenten om de loyaliteitsverklaring te ondertekenen dicht was, werden tentamens clandestien bij de hoogleraren thuis afgelegd. Kort na de oorlog deed hij op 2 mei 1947 zijn kandidaatsexamen.

In heel zijn wezen en gedurende heel zijn leven was hij *verbi divini minister*. De kansel noemde hij 'de mooiste plek op aarde'. Overal waar hij kon: op straat, in de natuur, op de markt, voor de radio en op de televisie, deed hij niets liever dan, zoals hij het zelf zei, 'de blijde boodschap van zijn Heer en Heiland verkondigen'. Diverse malen was hij mede-initiator van grote evangelisatiecampagnes: 'Licht over Drachten', 'Licht over Leeuwarden' en 'Licht over Harlingen'. Hij werd ook vaak gevraagd om te spreken voor vrouwen-, mannen- en jeugdverenigingen, voor kiesverenigingen en op schoolavonden. En dat deed hij graag, met verve én enthousiasme, de kwinkslag zal daarbij niet ontbroken hebben!

Tijdens zijn predikantschap heeft mijn vader zeven gemeenten gediend (zie hierboven). In al deze gemeenten was hij een zeer gewaardeerd prediker en pastor. Uit het feit dat hij drie

Friese gemeentes heeft gediend, mag duidelijk zijn dat hij zich in deze provincie uitermate thuis heeft gevoeld. Bijzondere banden ontstonden met rooms-katholieke collega's: pastoor Th. Thulen in Rotterdam, pastoor Bart Voskuilen in Harlingen en pater Arie Blokdijk in Nieuw-Loosdrecht, met wie hij zijn liefde voor het voetbalspel (Ajax!) deelde.

Drie keer is hij lid geweest van de generale synode: in 1969-1970 van de Synode van Sneek, in 1971-1972 van de Synode van Dordrecht, in 1979-1980 van de Synode van Zwolle. Daarnaast is hij drie maal voorzitter geweest: twee maal van de Particuliere Synode van Friesland-Noord en eenmaal van de Particuliere Synode van Utrecht. Officieel was hij geen lid van het Confessioneel Gereformeerd Beraad, maar hij voelde zich bij deze groep predikanten wel thuis. Dat zich thuis voelen gold ook voor Youth for Christ, waarvoor hij zich vooral in Rotterdam en Harlingen heeft ingezet: in de landelijke organisatie, maar ook op tal van meetings.

Zowel mijn vader als mijn moeder hadden oog voor de zwakkeren in de samenleving. In het bijzonder, toen hij in Rotterdam predikant was, heeft hij zich actief ingezet voor de mensen met een verstandelijke beperking ('Gods oogappeltjes'). Graag en veelvuldig ging hij voor in bijzondere kerkdiensten voor deze kwetsbare mensen, maar ook de dove mensen hadden zijn oog en aandacht, hij leerde zelfs de doventaal. Datzelfde gold voor kwetsbare ouderen. Zo leidde hij samen met mijn moeder vele jaren vakantieweken op De Blijde Werelt in Lunteren. Voor al zijn werk, op kerkelijk gebied en daarbuiten, werd hij op 29 april 1987 in Nieuw-Loosdrecht benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Na zijn emeritaat, dat niet inging toen hij de pensioengerechtigde leeftijd bereikte maar anderhalf jaar later, brak een bijzondere tijd aan. Ze verhuisden naar Amersfoort, de stad waar hij in de oorlog ondergedoken had gezeten. Vriendschappen, waaronder diverse hele oude, in het bijzonder uit de tijd van Vijfhuizen en Drachten (met collega Harm van Twillert), werden intensief bijgehouden, kinderen en kleinkinderen werden altijd warm onthaald. Er werd veel met de trein gereisd, gefietst en samen met vrienden of kleinkinderen werden tal van musea bezocht.

Veel van zijn pastorale en kerkelijke ervaringen heeft hij beschreven, in een viertal boekjes: *Knipogen uit de hemel* (1985), *Opspattend split* (1987), *Toontje hoger* (1992) en *Passanten. Voorbijgangers die mijn pad hebben gekruist* (1997). De opbrengst ging steeds naar het Wycliffe Bijbelvertaalwerk. Mijn vader was iemand die alles nauwkeurig documenteerde. Het heeft hem dan ook niet veel moeite gekost om zijn levensverhaal te schrijven. Het kreeg de titel *Bladen uit mijn levensboek* (1995).

Mijn vader was predikant in hart en nieren, dus bleef hij ook – tot op hoge leeftijd – preken, in Amersfoort, onder andere in zijn eigen wijkkerk 'De Hoeksteen', maar ook in de verzorgingshuizen Birkhoven, Nijenstede en De Amerhorst, waarin hij na zijn emeritaat nog enige jaren pastoraal werk heeft verricht. Moeilijk werd het, toen zijn geliefde vrouw op 21 maart 2015 overleed. De promotie van zijn zoon Nico op vrijdag 3 juni 2016 aan de Universiteit van Tilburg heeft hij tot zijn vreugde nog mogen meemaken. Toen was het goed. Tien dagen later, op maandag 13 juni 2016, overleed hij in zijn appartement in huize Nijenstede, omringd door zijn kinderen. Zijn zoon Nico leidde op maandag 20 juni 2016 in wijkkerk De Hoeksteen de Dienst van Woord en Gebed. In deze dienst stonden twee bijbelverhalen centraal, die altijd belangrijk en karakteristiek voor mijn vader zijn geweest: Genesis 5,21-24 over Henoch die met God wandelde en Lucas 7,11-17 over de Heer die een kwetsbare vrouw, een weduwe, ziet en met ontferming over haar bewogen is.

Nico Riemersma